

CAPITOLUL 3

Tabăra

După o săptămână, doamna Motăcilă, codobatura însărcinată cu poșta, le aduse vestea: Rostogol se calificase pentru tabără! Toți de la fermă s-au bucurat pentru el, au venit să-l felicite, să-i prezică un mare viitor, iar Rostogol s-a fâstâcit și s-a înroșit și le-a zis că nu-i mare lucru, nici el nu știa că e așa de bun.

— Lăsați, lăsați, să nu se culce pe lauri, zise bursucul, ușor paranoic că poate careva dintre cei care stăteau la coadă să aducă laude și ghinde pentru Rostogol ar fi aflat că el a contribuit mai mult decât ar fi fost corect și acum râdea de el.

Și apoi, cum să ajuți un copil să meargă înainte dacă nu-i mai sufli din când în când, poate chiar la un examen? Ce profesor nu și-a ajutat măcar o dată favoritul?

(Adevărul fiind că favoritul nici n-avea cine să fie altul, din moment ce Rostogol era singurul copil care scria poezii pe o întindere de zece hectare.)

În hârtia primită prin poștă din partea taberei, se spunea că minorul trebuie să vină însoțit, așa că începură toți să tropăie, care mai de care, bucurându-se că pleacă în tabără cu copilul.

Ulric se plânse că nu-l țin picioarele să meargă atâta pe jos, că sunt prea departe vulcanii, așa că Zdrell, singurul în stare să se transforme în vehicul de transport, îi propuse să-l ducă în cioc până în tabără. Pregătirea pentru decolare s-a făcut într-un loc ferit, ca să nu-l vadă lumea pe domnul profesor ce cocon s-a făcut, că nu mai vrea să meargă pe jos.

Și-n timp ce Zdrell își rupea gâtul zburând la joasă înălțime cu bursucul în cioc, care bursuc mâncase înainte niște corcodușe acre ca să nu i se facă rău de la transport, Socott și Rostogol o luară pe jos prin pădure cu busola până ajunseră la dealuri, și apoi în tabără. Bărzoii și bursucul erau deja

acolo, așa că au intrat toți patru în birou la rața Grațian să-și anunțe venirea.

Când îi văzu că abia încăpeau toți patru în biroul ei mic din căsuța de lemn, rața rămase mută.

După ce se dezmetici, spuse:

— Cine sunteți dumneavoastră?

— El e Rostogol, spuse Zdrell. Iar noi am venit însoțitori.

— Înțeleg, spuse rața. Dar trei? Trei persoane să însoțească un copil?

— Păi scria în hârtiuța aceea, știți... hârtiuța...

— Da, știu hârtiuța, dar era vorba de un însoțitor pentru fiecare copil.

— Nu, scria „să vină însoțit“, spuse Zdrell. Nu se menționa...

— Dar n-am cazare pentru trei adulți! sări rața, căreia chestiunile administrative îi tocaseră creierul încă dinainte chiar de a începe tabăra și acum era deja foarte irascibilă.

— Ei, noi suntem păsările cerului, zise Socott rânjind, și-i dădu un ghiont lui Zdrell în genunchi. Putem să dormim afară...

— Și vă descurcați și cu masa, spuse rața. Nu am masă decât pentru un singur însoțitor.

— Ăăă... aș putea să întreb ce se dă la masă? întrebă Socott jenat.

— Piure de cartofi toată săptămâna, se rățoi Grațian.

— De cartofi-cartofi sau din praf? mai îndrăzni vulpoiul, căruia deja începuse să-i miroasă a abur de cartofi.

— O. Persoană. Atât.

— Da, nicio problemă, interveni Zdrell. Se înțelege că domnul profesor va fi cel care va sta la masă alături de

Rostogol. La urma urmei, domnul bursuc este mentorul lui...

Ulric se fâstâci și el când auzi că piureul i se cuvine lui și lăsa capul în jos stânjenit, de parcă tocmai l-ar fi decorat președintele.